

Apokrifne knjige – postoje li izgubljene biblijske knjige?

by Cooper Abrams

Petnaest apokrifnih knjiga koje su rimokatolici uključili u svoje Biblije i koriste ih kao izvor doktrine, potječu iz zbirke od oko osamnaest ili više knjiga napisanih tijekom Međuzavjetnoga razdoblja. Ovo razdoblje od četriristo godina započelo je tako što je Bog dao posljednju knjigu Staroga zavjeta koju je napisao Malahija. Međuzavjetno razdoblje završilo je Kristovim dolaskom i pisanjem Novog zavjeta. Tijekom ovih četiri stotine godina Bog nije Izraelu poslao nijednog proroka te je šutio ne dajući nikakvu pisanu objavu.

Riječ "apokrifi" znači "sumnjive autentičnosti". Tako se nazivaju nekanonske knjige jer kad je kanon Svetog pisma (šezdeset i šest knjiga Starog i Novog zavjeta) bio prihvaćen od ranih kršćana, prepoznano je da ove knjige sadrže lažnu materiju to jest da nisu bile nadahnute od Boga. Ostali nazivi za ove knjige su "skrivenne" ili "deuterokanonske" knjige. Te se knjige nazivaju i "pseudepigrifi", što znači "lažni spisi" i određuje ih kao lažne i neautentične knjige kasnih stoljeća prije Krista i ranih stoljeća nakon Krista.

Ove knjige sadrže religiozni folklor i nikada ih Židovi ili biblijski kršćani od najranijih vremena crkve nisu smatrali nadahnutima od Boga. Neki su te knjige nazivali nestale ili izgubljene knjige Biblije te zaključuju da su to nova otkrića koja su dio Božje objave. To je jako daleko od istine. Šezdeset i šest knjiga koje obuhvaćaju Stari i Novi zavjet su Božja objava čovjeku i kada je Ivan dovršio knjigu Otkrivenja, Božja riječ čovjeku bila je dovršena u šezdeset i šest knjiga Biblije. Bog nije ništa dodao svojoj objavi otkada je Ivan završio knjigu Otkrivenja. Sadržaj ovih lažnih knjiga pokazuje da ih je nadahnuo čovjek, a ne Bog. Također treba napomenuti da Rimokatolička crkva, koja je lažna crkva s lažnim doktrinama i poganskim učenjima, prihvaća ove knjige kao Pismo. Nadalje, neki kultovi, uključujući Crkvu Isusa Krista svetaca posljednjih dana, takozvani mormoni i neke druge lažne crkve također ih prihvaćaju kao Pismo. Niti jedan biblijski kršćanin ili biblijske crkve nisu ih nikada prihvatili kao Pismo. Činjenica je da nema izgubljenih knjiga Biblije.

Ovo su knjige ili apokrifni spisi za koje Rimokatolička crkva tvrdi da su nadahnuti: Tobija, Judita, Knjiga mudrosti, Sirah, Baruh, Jeremijino pismo kao 6 poglavlje u Baruhu, 1. i 2. Makabejcima, dodaci u Esteri, Azarijina molitva i molitva trojice mladića – dodaci u poglavlju 3 u Danijelu, Suzana – dodano 13 poglavlje u Danijelu te Bel i zmaj – dodano 14 poglavlje u Danijelu. (Nadalje, tri druge apokrifne knjige u Septuaginti - Manašeova molitva te 1. i 2. Ezdrina, nisu knjige koje Rimokatolička crkva smatra nadahnutim ili kanonskim.) Važno je napomenuti da je ove gore navedene knjige Rimokatolička crkva prihvatila tek 1546. godine na Tridentskom koncilu. Dakle više od 1300 godina, od nastanka Rimske crkve u četvrtom stoljeću, nisu ih smatrali nadahnutima od Boga.

Zašto nekatolički autoriteti i biblijske crkve odbacuju apokrive kao dio šezdeset i šest kanonskih knjiga? Postoje uglavnom četiri razloga:

1. Obiluju povijesnim i zemljopisnim netočnostima i anakronizmima.
2. One poučavaju doktrine koje su lažne i potiču prakse koje su u suprotnosti s nadahnutim Svetim pismom.
3. Pribjegavaju književnim vrstama i pokazuju umjetnost tematike i stila daleko od onoga u nadahnutom Pismu.
4. Nedostaju im prepoznatljivi elementi koji izvornom Pismu daju njihov božanski karakter, kao što je proročka snaga i pjesničko-vjerski osjećaj te biblijska istina.

Zašto biblijski kršćani i biblijske crkve odbacuju apokrive kao nadahnute od Boga?

1. Te su knjige postojale prije vremena Novoga zavjeta, ali ne postoji niti jedan jedini citat iz apokrifa u Novom zavjetu. Isus je citirao iz dvadeset i četiri knjige Starog zavjeta, a Novi zavjet citira iz trideset i četiri knjige Starog zavjeta. Uvodne fraze poput "zapisano je" ili "tako govori Gospod" potpuno nedostaju u knjigama te stoga i same knjige ne tvrde da su nadahnute od Boga. Knjige 1. i 2. Makabejcima imaju povijesno značenje, ali kada se uspoređuju s Biblijom, pokazalo se da one nisu nadahnuta Božja riječ, već jednostavno povijesni izvještaji dodani Bibliji. Iako imaju neku povijesnu vrijednost, ove su knjige zamagljene kontradikcijama pronađenim u tekstu. Na primjer, u 1. i 2. Makabejcima, za Antioha Epifana zabilježeno je da je umro na tri različita načina i na isto toliko različitih mjesta.
2. Iako su neki od ranih crkvenih očeva citirali iz ovih spisa, pa čak i prihvatili njih kao nadahnute, to ne znači da su bili nadahnuti. Za te crkvene očeve nakon provjeravanja pokazalo se da su i sami često doktrinarno neutemeljeni. Većina ranih crkvenih pisaca odbacilo je ove knjige kao nadahnute. Jasno je da je u drugom stoljeću i poslije bilo mnogo lažnih učitelja i heretika. Važno je znati da Isus niti bilo koji od apostola nije nikada citirao ili spomenuo nešto iz bilo koje od ovih knjiga.
3. Neki rani grčki rukopisi sadrže apokrive, zajedno sa Septuagintom (grčki prijevod hebrejskog Starog zavjeta koji datira između 3. i 1. stoljeća prije Krista). Septuaginta je prevedena u Aleksandriji u Egiptu, koja je bila leglo hereza i lažnih nauka. Iz Aleksandrije dolaze i iskvareni rukopisi iz Alepa, A, B na kojima se temelje svi moderni prijevodi na engleski jezik (tekst Westcott-Hort). Oni su, uključujući nekoliko ovakvih knjiga u LXX-u (Septuaginta), prirodni rezultat duha hereze i lažnog učenja u Egiptu. Međutim, niti jedna od tih knjiga nikada nije bila uključena u hebrejsku Bibliju te ih Židovi nikada nisu prihvatili. Nadalje, niti jedan grčki rukopis ne sadrži apokrifne

knjige kao što to čini Rimokatolička Biblija. Štoviše, niti jedan drevni rukopis ne sadrži sve apokrifne knjige. Napokon, samo su četiri apokrifne knjige pronađene u primjercima LXX i ti rukopisi datiraju iz četvrtog stoljeća poslije Krista. Nijedna kopija Septuaginte prije tog vremena nije imala uključene apokrifne knjige koje odražavaju napredovanje krivovjerja u Egiptu.

4. Židovi su ti koji su kanonizirali knjige Starog zavjeta, a nisu uključili apokrifne knjige. Uvijek su isključili apokrifne knjige jer je materijal u tim knjigama hereza i sadrži grube doktrinarne pogreške i očito je da nije nadahnuta od Boga. Neke od tih knjiga sadrže grube doktrinarne pogreške; molitve za mrtve (2. Makabejcima 12,45-46) i spasenje djelima. (Tobija 12:9). Molitva za mrtve nije biblijska kao što Hebrejima 9:27 jasno kaže: "I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a nakon toga slijedi sud..." Nakon smrti nema druge šanse. Efežanima 2:8-9 jasno stoji da spasenje nije po djelima niti da ih čovjek zaslužuje. "Jer milošću ste spašeni, po vjeri, i to nije od vas, to je Božji dar! Ne po djelima, da se netko ne bi hvalisao." Ovo su samo dvije od mnogih doktrinarnih pogrešaka koje su pronađene u lažnim knjigama.

Priče u apokrifnim knjigama su ekstra-biblijske, fantastične i očito čiste fikcije. Na primjer priča o Belu i zmaju koja je očito bajka. Priča kaže da je Belov poganski svećenik pokušao prevariti Danijela koristeći tajna vrata da bi pojeo hranu ostavljenu za idola pod nazivom Bel. Ovaj poganski svećenik je želio uvjeriti Danijela da je Bel pravi bog koji svakodnevno jede i pije.

Druga izmišljena priča govori o tome da je Danijela čudesno nahranio prorok Habakuk, kojeg je dosegao anđeo u Judeji i odveo u pomoć Danielu u lavlju jazbinu u Babilonu. Ovo nije u skladu s biblijskim izvještajem iz Daniela 6. Daniel je živio stotinama godina prije nego što je napisana lažna knjiga pod nazivom "Bel i zmaj".

Još jedna takva priča nalazi se u Tobiji. Tobit, slijepi otac koji je navodno živio u Ninivi, šalje svog sina Tobiju na putovanju radi naplate duga. Na putovanju Tobiju vodi preruseni anđeo imenom Rafael. Anđeo ga vodi do kuće djevice koja se udavala sedam puta, ali čije je muževe ubio demon u prvoj bračnoj noći. Tobija se oženio djevojkom i otjerao demona spaljivanjem srca određene ribe u spavaćoj sobi, uz pomoć Rafaela. Vraća se kući s novcem i mladenkom, a zatim liječi očeve oči pomoću riblje žuči.

Neka su učenja u ovim knjigama obojena, a neka nemoralna. U Juditi 9:10, 13 kaže da je Bog pomogao Juditi u izricanju laži. Apokrifne knjige Sirah i Knjiga mudrosti uči da se moral temelji na svrsishodnosti. Drugim riječima, prema ovim knjigama ispravno je grijешiti u nekim situacijama.

Knjiga Mudrosti 11:17 uči da je Bog stvorio svemir od već postojeće materije umjesto "ex nihilo" (ni iz čega) kao što Postanak 1:1-2, Ivan 1:1-3 i Hebrejima 11:3 jasno izražava.

Postoje i grube povijesne pogreške koje su tvrdile da je Tobija bio živ kad su Asirci osvajali Izrael 722. godine prije Krista te kada se Jeroboam pobunio protiv Jude 931. godine prije Krista. Međutim, apokrifi kažu da je njegov ukupni životni vijek bio 158 godina. Ova dva događaja zapravo su bila u razmaku od 209 godina! Judita također pogrešno navodi da je Nabukodonozor vladao u Ninivi umjesto u Babilonu. Mnogo je i drugih grubih povijesnih pogreška.

Nijedna istinska Crkva koja vjeruje u Bibliju nikada nije prihvatila apokrifne knjige kao kanonske ili nadahnute od Boga zbog ovih razloga. Da bi se knjiga mogla smatrati nadahnutom od Boga i biti uključena u kanon mora zadovoljiti slijedeće uvjete.

1. Mora je napisati Božji prorok. Niti jedna od apokrifnih knjiga ne tvrdi da je to tako.
2. Mora doći s Božjim autoritetom. Ovim lažnim knjigama jasno nedostaje autoritet. Niti jedna od njih ne može se ni na koji način usporediti s karakterom i kvalitetom šezdeset i šest knjiga Biblije.
3. Mora pokazivati da Božja snaga počiva nad knjigom. U ovim knjigama nema ništa što može donijeti promjenu.
4. Mora govoriti istinu o Bogu, čovjeku, povijesti, znanosti, itd. Apokrifne knjige su pune kontradikcija, grubih pogrešaka, pa čak i hereza. Apokrifne knjige pune su neistina.
5. Moraju biti prihvaćene od biblijskih kršćana kao nadahnute od Boga. Apokrifne knjige u potpunosti padaju na ovom konačnom i završnom testu.

Zašto ih je Katolička crkva prihvatila kao kanonske?

Ukratko, Rimokatolička crkva nikada nije imala nikakvo biblijsko uporište za svoja učenja o čistilištu, molitvi za mrtve, djela za spasenje, itd. Događaji iz reformacije pokazali su da su Rimokatoličke hereze dovedene u pitanje te to da nisu imale biblijski autoritet za svoja učenja. Međutim, ta se lažna učenja nalaze u apokrifnim knjigama, pa ih je Tridentski koncil 1546. godine kanonizirao proglašavajući ih "svetim" knjigama. Ovaj trik pružio im je uporište za svoja pogrešna učenja. Uvijek je jasna oznaka kulta ili lažne crkve dodavanje Bibliji nekog dodatnog otkrivenja kako bi pokušali opravdati svoja lažna učenja. Povijesno, rimska Katolička crkva nije prihvatila ove knjige prvih 1300 godina njihove povijesti. Jasan je razlog zašto su promijenili svoj stav, a to je zato što se tijekom reformacije katolički nauk našao

pod lupom ljudi koji su proučavali Božju riječ i nisu mogli naći u Bibliji mjesto zvano čistilište, molitvu za mrtve, plaćanje oprosta i druge prakse rimske crkve. Stoga se Rimokatolička crkva koristi jasno poznatim lažnim knjigama kako bi opravdala svoje lažne prakse i doktrine.

Nadalje, kao što je više puta prikazano, same apokrifne knjige pokazuju da nisu nadahnute od Boga, a uglavnom su izmišljena djela. Biblijski kršćani ih nikada nisu istinski prihvatili kao dio Božje riječi.

Rimska crkvena praksa sakupljanja novca, koja se naziva "prodaja oprosta", a odnosi se na plaćanja za grijeh, posebno je bila napadnuta kao nebiblijska. Povijest pokazuje da je prodaja oprosta donijela mnogo novca u blagajnu Rimokatoličke crkve koji je korišten za financiranje zgrada u Vatikanu. Praksa je nastala kad su njihove financije presušile i Rimskoj crkvi trebao je novi izvor prihoda.

Rimokatolik bi zapravo mogao i unaprijed kupiti oprost za grijeh, a zatim otići i počiniti grijeh, a svećeniku dati papir koji pokazuje da je plaćeno za grijeh. Na taj način bilo je oprošteno članu koji je sagriješio. To je bila baš ta nebiblijska praksa koja je bila jedan od razloga što je Martin Luther napisao "Devedeset i pet teza" i stavio ih na vrata crkve u Wittenbergu. Njegov čin potaknuo je Reformaciju koja je započela 1517. te je to bio početak protestantizma.

Postoji izjava pronađena u 2. Makabejcima 12:43-45, koja kaže, "2.000 srebrnjaka poslano je Jeruzalem za žrtvu za grijeh ... Nakon čega se pomirio s mrtvima da bi mogli biti izbačeni od grijeha." Na ovoj kratkoj izjavi, iz ove knjige koja nije nadahnuta, Rimokatolička crkva je izgradila svoja učenja o čistilištu i plaćanju oprosta kao plaćanje za grijeh. Međutim, nigdje se u Božjoj riječi ne spominje molitva za mrtve ili prinos za grijeh mrtvih. Hebrejima 9:27 kaže, "I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a nakon toga slijedi sud...". U Božjoj riječi ne postoji mjesto koje se naziva čistilište ili bilo kakve molitve za mrtve ljude. Kad čovjek umre, njegova je sudbina zapečaćena. Ako je čovjek vjernik, kao dijete Božje ide u nebo, ako je čovjek izgubljen, otići će u pakao. Nakon smrti nema druge šanse. Pavao jasno kaže da kršćanin odmah kad umre dolazi u Božju nazočnost, "I pouzdajemo se i radije bismo htjeli biti odsutni od tijela te biti nazočni kod Gospodina." (2. Korinćanima 5:8)

Lažni nauk, povijesne, kulturne i znanstvene pogreške, koje su u suprotnosti s učenjima šezdeset i šest biblijskih knjiga, pokazuju da apokrifne knjige nisu nadahnute od Boga i da su čiste fikcije.

Uključivanje apokrifa u izvorni tisak Biblije kralja Jakova bilo je isključivo zbog povijesnih razloga. Međutim, oni su odmah izbačeni iz očitih razloga u budućim tiskanim izdanjima. Uključeni su kao materijali u nekoliko Biblija za referencu.

To su knjige nastale tijekom Međuzavjetnog razdoblja tj. između Starog i Novog zavjeta. Uključivali su, na primjer, knjige 1. i 2. Makabejcima, koje bilježe pobunu Židova protiv Sirije

koja je dovela do rimske okupacije Izraela za vrijeme Krista. Tijekom ovog 400-godišnjeg razdoblja, dogodile su se mnoge promjene među Židovima poput početka bogoslužja u sinagogama, uspona sekte farizeja i saduceja, rabinski spisi Talmuda itd.